

1. ויקרא פרק כג

(י) דִבַּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם כִּי־תָבֹאוּ אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר אָנִי נֹתֵן לָכֶם וְקִצְרְתֶם אֶת־קִצְיָהּ וְהִבַּאתֶם אֶת־עֹמֶר רֵאשִׁית קִצְיֹרְכֶם אֶל־הַכֹּהֵן:

(טו) וּסְפַרְתֶּם לָכֶם מִמַּחֲרַת הַשַּׁבָּת מִיּוֹם הִבְיָאֲכֶם אֶת־עֹמֶר הַתְּנוּפָה שֶׁבַע שַׁבָּתוֹת תְּמִימֹת תִּהְיֶינָה:

(טז) עַד מִמַּחֲרַת הַשַּׁבָּת הַשְּׁבִיעִת תִּסְפְּרוּ חֲמִשִּׁים יוֹם וְהִקְרַבְתֶּם מִנְחָה סֹדֶשֶׁה לִיקְנוֹק:

(יז) מִמּוֹשְׁבֵי־תִיכֶם תָּבִיאוּ לֶחֶם תְּנוּפָה שְׁתֵּים־עָשָׂר יָמִים סֶלֶת תִּהְיֶינָה חֲמִיץ תִּאֲפִינָה בַּפִּינִים לִיקְנוֹק:

(כב) וּבְקִצְרְכֶם אֶת־קִצִּיר אֲרָצְכֶם לֹא־תִכְלֶה פֶּאֶת שְׂדֵה בְּקִצְרְךָ וְלֹקֵט קִצִּירָה לֹא תִלְקֹט לְעַנִּי וְלֹגֵר תַּעֲזֹב אֹתָם אָנִי יְקַוֶּה אֲלֵהֶיכֶם: 0

2. דברים פרק טז

(ט) שִׁבְעָה שָׁבָעַת תִּסְפְּרֶנָּה מִהַחֵל חֲרַמְשׁ בְּקֻמָּה תַחֵל לִסְפֹּר שִׁבְעָה שָׁבָעוֹת:

(י) וַעֲשִׂיתָ חֵג שָׁבָעוֹת לִיקְנוֹק אֲלֵהֶיךָ מִסֹּת דָּבַת יְדֹה אֲשֶׁר תִּתֵּן כְּאֲשֶׁר יְבָרַכְךָ יְקַוֶּה אֲלֵהֶיךָ:

3. רמב"ם הלכות תמידין ומוספין פרק ז

הלכה כב

מצות עשה לספור שבע שבתות תמימות מיום הבאת העומר שנאמר וספרתם לכם ממחרת השבת שבע שבתות, ומצוה למנות הימים עם השבועות שנאמר תספרו חמשים יום, ומתחילת היום מונין לפיכך מונה בלילה מליל ששה עשר בניסן.

הלכה כג

שכח ולא מנה בלילה מונה ביום ואין מונין אלא מעומד, ואם מנה מיושב יצא.

הלכה כד

מצוה זו על כל איש מישראל ובכל מקום ובכל זמן, ונשים ועבדים פטורין ממנה.

הלכה כה

וצריך לברך בכל לילה בא"י אמ"ה אקב"ו על ספירת העומר קודם שיספור, מנה ולא בירך יצא ואינו חוזר ומברך.

4. ספר החינוך מצוה שו

מצות ספירת העומר

(א) לספור תשעה וארבעים יום מיום הבאת העומר, שהוא יום ששה עשר בניסן, שנאמר [ויקרא כ"ג, ט"ו] וספרתם לכם ממחרת השבת מיום הביאכם את עומר התנופה.

והמנין הזה חובה, ועלינו למנות בו הימים יום יום, וכן השבועות, שהכתוב אמר [שם, שם ט"ז] תספרו חמשים יום, ואמר גם כן [דברים ט"ז, ט'] שבעה שבועות תספור לך, ובפירוש אמר אב"י בגמרא במנחות [ס"ו ע"א] מצוה למימני יומי ומצוה למימני שבועי.

משרשי המצוה על צד הפשט, לפי שכל עיקרן של ישראל אינו אלא התורה, ומפני התורה נבראו שמים וארץ וישראל, וכמו שכתוב [ירמיהו ל"ג, כ"ה] אם לא בריתי יומם ולילה וגו'. והיא העיקר והסיבה שנגאלו ויצאו ממצרים כדי שיקבלו התורה בסיני ויקיימוה, וכמו שאמר השם למשה [שמות ג', י"ב] וזה לך האות כי אנכי שלחתיך בהוציאך את העם ממצרים תעבדון את האלהים על ההר הזה, ופירוש הפסוק כלומר, הוציאך אותם ממצרים יהיה לך אות שתעבדון את האלהים על ההר הזה, כלומר שתקבלו התורה שהיא העיקר הגדול שבשביל זה הם נגאלים והיא תכלית הטובה שלהם. וענין גדול הוא להם, יותר מן החירות מעבדות, ולכן יעשה השם למשה את צאתם מעבדות לקבלת התורה, כי הטפל עושין אות לעולם אל העיקר.